

POORTERE, Karel de, advocaat en politicus (Brugge 17 april 1853 - Spa 1 augustus 1912).

Zoon van François, griffier van de rechtbank van eerste aanleg te Brugge, en Louise van der Meersch. Hij studeerde aan het Koninklijk Atheneum te Brugge, daarna aan de Rijksuniversiteit te Gent. Promoveerde op 27 augustus 1874 tot doctor in de rechten. In oktober 1875 toegelaten tot de Brugse balie, werd hij een bekend assisenpleiter; een tijdlang was hij ook subsituut-procureur. Hij was in 1899 deken van de orde en in 1890 ondervoorzitter van de Nationale federatie der Belgische advocaten.

De Poortere maakte deel uit van 't Zal wel Gaan onder het voorzitterschap van Prayon van Zuylen. Aan het motief van Julius Vuylsteke „Klauwaert ende Geus” voegde hij nog een derde element toe, nl. „demokraat”. Hij beschouwde de taal uitsluitend als een onmisbaar middel tot zedelijke en materiële opbeuring van het volk. Hoewel hij in de vriendenkring zijn moedertaal, het Frans, sprak, was hij één der eerste advocaten die de verdachten in het Nederlands verdedigde. Voornamelijk onder zijn impuls kwam de Vlaamse Conferentie der

Balie van Brugge (begin februari 1886) tot stand. Hij werd er tot ondervoorzitter gekozen. Tot dezelfde functie zou hij, samen met Jules Obrie, in december 1887 in de Bond der Vlaamsche Rechtsgeleerden geroepen worden. Zijn medevoelen met het verdere lot van de gestraften bracht hem aan de leiding van het Werk tot bescherming der Kinderen en der vrijgelaten veroordeelden van het arrondissement Brugge.

Aanvankelijk onderhield De Poortere de beste betrekkingen met Julius Sabbe. Zij waren de meest regelmatige voordrachtgevers voor de Vlaamsche Broederbond en voor de Ligue de l'Enseignement - Onderrichtingsbond. Van de stichting van het Willemsfonds af nam De Poortere deel aan het bestuur. Ook in de Liberale Vlaamsche Bond (opgericht in 1886) nam hij een bestuursfunctie waar en werd er in 1898 voorzitter. In antwoord op een oproep van Julius Sabbe richtte hij de Bond der oud-leerlingen van het Koninklijk Atheneum van Brugge op (6 november 1886) en zou er gedurende zijn 25-jarig voorzitterschap de Vlaamse geest inprenten.

Een tijdlang stond hij aan het hoofd van de liberale arbeidersvereniging Van Gheluwe's Genootschap. Dat het hem niet om eng-Vlaams standpunt ging, blijkt uit zijn voorzitterschap van de lokale afdeling van het Algemeen Nederlands Verbond.

Hoeveel hij nooit een politiek mandaat gehad heeft, ging er van hem op dat terrein grote invloed uit. Hij behoorde met Emile Féron en Paul Janson tot de organisatoren van de Vooruitstrevende Liberale Partij van België. Gedurende 25 jaar maakte hij deel uit van de Algemene Raad. Hij trad er regelmatig en met gezag op voor de erkenning van de Vlaamse verzuchtingen. Hij behoorde tot de oprichters van het Westvlaamsch Progressistisch Komiteit (mei 1887). Zijn eis van toekenning van het algemeen stemrecht en evenredige vertegenwoordiging bracht hem in nauw contact met de socialisten en vervreemde hem van Julius Sabbe en De Brugsche Beiaard. Hij genoot een zeer hoog aanzien in hun midden. Hij stelde zijn kandidatuur, echter telkens zonder succes, voor de parlementsverkiezingen van 1892, de provinciale van 1894 en de gemeentelijke van 1899 (in een kartel met de socialisten tegen de conservatieve liberalen). Een kandidatuur, in 1894, op de radicale lijst van Brussel, hem aangeboden door Janson, leed eveneens schipbreuk. Hoewel persona non grata bij zijn eigen conservatieve partijgenoten, nam hij in 1912 een belangrijk aandeel in de onderhandelingen die zouden leiden tot de vorming van een kartellijst tussen daensisten en conservatieve en radicale liberalen. Bij deze gelegenheid werd priester Fonteyne gekozen. Bij zijn dood rouwden alle persorganen, zowel van uiterst links tot uiterst rechts, als van franskiljon tot flamingant, om het heengaan van een voortreffelijke en eerlijke politieke figuur.

LITERATUUR: M. Hoste, *In Memoriam Karel De Poortere* (1912); - A. van der Meersch, *Généalogie de la famille van der Meersch, Tablettes des Flandres*, VIII (1960); - R. van Eenoo, *Een bijdrage tot de geschiedenis der arbeidersbeweging te Brugge (1864-1914)* (Interuniversitair Centrum voor Hedendaagse Geschiedenis Verhandelingen 6, 1959).

ROMAIN VAN EENOO

BOBBE, Edward, priester en redactioneel bestuurslid